

STS de 7 d'abril del 2021, recurs 2479/2019

Pensió de viduïtat i parelles de fet: els requisits són més flexibles en el marc del règim de classes passives que en el cas del règim general (accés al text de la sentència)

La reclamant havia estat parella de fet del subjecte causant de la pensió (un guàrdia civil) durant més de 30 anys i havien tingut tres fills en comú. També **havien conviscut al mateix domicili, realitzat declaracions d'IRPF de manera conjunta i estaven empadronats conjuntament**. Es debat sobre l'abast dels requisits exigits a l'art. 38.4 del *Real Decreto Legislativo 670/1987, de 30 de abril, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley de Clases Pasivas del Estado*, **per poder accedir a la pensió de viduïtat quan es tracta duna parella de fet**, i, en concret, sobre la forma d'acreditar la convivència estable i notòria anterior a la mort del causant per almenys 5 anys i la formació de la parella de fet. Es discuteix si els mitjans de prova a què fa referència l'art. 38.4 són els únics vàlids.

La sala contenciosa administrativa del TS recorda que la jurisprudència existent respecte de la jurisdicció social, dictada en relació amb el que disposa -en els mateixos termes- la LGSS (actual art. 221), manté que són dos els requisits exigits: un de material, la convivència estable durant els 5 anys previs a la mort del causant, la qual es pot acreditar per qualsevol mitjà de prova vàlid en dret; i un altre de formal, consistent en l'existència de la parella i aquesta només es pot provar de la manera establerta, la seva inscripció en un registre específic o la seva formalització en document públic i en un i altre cas, 2 anys com a mínim abans de la mort del causant.

No obstant això, **aquesta sentència no segueix els criteris de la jurisdicció social respecte a la forma de provar l'existència de la parella de fet** i entén que, si bé no existia inscripció registral ni document públic, **la convivència estable per més de 30 anys és suficient per al reconeixement de la pensió de viduïtat**.

En conseqüència, **la prova de l'existència d'una parella de fet no només es pot acreditar als efectes del reconeixement de la pensió de viduïtat mitjançant els mitjans assenyalats a l'art. 38.4**, és a dir mitjançant la inscripció en un registre específic autonòmic o municipal del lloc de residència o mitjançant un document públic i que ambdós siguin anteriors, almenys en dos anys, a la mort del causant, **sinó també mitjançant un certificat d'empadronament o qualsevol altre mitjà de prova vàlid en Dret que demostrï la convivència de manera inequívoca**.

Aquesta sentència implica que, **en el cas de l'accés a la pensió de viduïtat** de les parelles de fet, si la víctima és un funcionari inclòs **en el règim especial de classes passives, serà més fàcil provar l'existència de la parella de fet** que si es tracta d'un empleat -funcionari o personal laboral- inclòs en el règim general de la Seguretat Social. En aquests moments, sobre normes que recullen els mateixos termes -LGSS i Llei de Classes Passives- **la interpretació que realitzen les diferents sales del TS (social i contenciosa administrativa) és molt diferent**.